

Met stiernamen is Hendrik van Mierlo uit Someren geen enkel moment van de wijs te brengen. Zowel oud als nieuw, hij kent ze allemaal. Volgens hem staat de witblauwfokkerij voor een nieuwe fase. 'Veehouders letten weer meer op de maat en de benen en dat vind ik goed.'

Krachtvoer voor vleesvee kun je beter uit België halen.' Hendrik (64) en Francine van Mierlo uit Someren hebben over de aankoop van deze grondstoffen hun eigen visie. 'Dat land is het moederland van het witblauwras en daar kunnen ze er ook het meeste van', benadrukt Hendrik van Mierlo. 'Voor melkvee is dat, denk ik, net andersom. Daarvoor

in de steken die toegepast worden bij een keizersnede kun je het verschil zien. Zo is het met het voer precies hetzelfde.'

Economisch en duurzaam

In de loop van de laatste jaren bouwde Van Mierlo zijn veestapel flink af. 'Groot en klein samengeteld hebben we er nog ongeveer dertig stuks', vertelt de vlees-

Hendrik van Mierlo: 'Ik wil vee fokken waar ik de slachter ook tevreden mee maak'

bijna allemaal stieren. Maar dat geeft ook niks. Het voordeel van stieren is dat je veel sneller kunt beuren. Of het nu door verkoop voor de fokkerij of in de mesterij

klauwontwikkeling zien uit welk type stal ze komen.' Nederlandse veehouders huisvesten hun witblauwen vaker op een betonnen ondergrond. Dat is ook beter volgens Van Mierlo. 'Bij dieren die op beton kunnen lopen, is de klauwontwikkeling meteen een stuk beter. Een dier met een goede klauw werkt die uit zichzelf bij op beton. Maar je hebt er natuurlijk altijd wel eens eentje bij die in de klauwbox moet.' Zelf werkt Van Mierlo met gedeeltelijk rooster en volle beton. 'Bijna al ons vee kan hier in het stro gaan liggen maar om aan voer te komen moeten ze wel allemaal over het beton. Witblauwen kunnen daar goed tegen als ze er maar vroeg genoeg op komen.' Aan de fokkerij gaat bij Hendrik en Fran-

cine veel denkwerk vooraf. Elke paring wordt nauwkeurig uitgezocht en zelfs oude bloedlijnen komen daarbij nog aan bod. 'Ik kreeg pas een kalfje van Galopeur', merkt Van Mierlo tussendoor fijntjes op. 'En er zit nog een rietje van de stier Adagio en eentje van Incarne de Hombreux in het vat. Die laatste denk ik niet meer te gebruiken want dat zou toch een hele stap terug betekenen. Adagio wil ik op een goede vaars inzetten. Zo krijg je eens een totaal andere lijn.'

Fokkerijbasis te nauw

Volgens hem valt het niet altijd mee om met een stier van een aparte bloedvoering een even goede koe te fokken. 'De meeste witblauwen hebben ergens bloed

van Riant, Galopeur of Opticien. Dat zijn eigenlijk de enige opvallende bloedlijnen. Die hebben het dan ook het beste gedaan.'

Tegenwoordig is de fokkerijbasis volgens Van Mierlo te nauw. 'Er is gewoon te weinig keuze aan fokstieren op dit moment', bekijkt de witblauwfokker het huidige assortiment nuchter. De brede waaier ingezette genen op zijn bedrijf bevat namen als Seduisant, Torrero, Osborne, Ubidet, Canon en in mindere mate Radar. Aan het gebruik van veel jonge stieren waagt hij zich nauwelijks sinds de veestapel is ingekrompen. 'Toen we nog ruim in het vee zaten, durfden we vaker jonge, beloftevolle stieren in te zetten. Nu we er minder hebben, nemen we dat risico liever niet meer zo snel.'

Met stiernamen is Van Mierlo op geen enkel moment van de wijs te brengen. Zowel oud als nieuw, hij kent ze allemaal. Iedere stier in de jongste catalogus heeft deze witblauwfokker voorzien van een netjes bijgeschreven beoordeling. Elke bloedlijn, de inteeltgegevens en de fokwaarden, alles is van begin tot eind bestudeerd en becommentarieerd.

'Ik zoek van alle stieren uit wat erin zit', vertelt Van Mierlo, terwijl hij de catalogus met grote zorg doorbladert en wijst op de evoluties binnen het witblauw. 'In het begin van de jaren zeventig waren de witblauwen groter en langer', diept Van Mierlo op vanuit ongeveer dertig jaar ervaring met het ras. 'Tegenwoordig zijn ze meer bespierd. Dat komt denk ik omdat op keuringen vaak op vleestype is geselecteerd.' Langzamerhand staat de witblauwfokkerij in zijn ogen voor een nieuwe fase. 'Veehouders letten nu stilaan meer op de maat en de benen en dat vind ik goed. Als je op die kenmerken in de fout gaat, ben je snel weer een aantal jaren kwijt. Je zit vlug met te kleine dieren en met slechte benen.' Met een bedenkelijke blik besluit hij: 'Ze kunnen ons van alles wijs maken, maar als we het zuivere ras niet in stand kunnen houden, dan houdt het op.'

Annelies Debergh

Antieke fokkerij

Hendrik van Mierlo: 'Als we het ras niet in stand kunnen houden, dan houdt het op'

kun je beter in Nederland terecht.' Voor de gezondheidsspecialisten van het vee zien Hendrik en Francine het eveneens zo. 'Onze veearts heeft ook in België gestudeerd', vertelt Van Mierlo, terwijl hij verwijst naar het hogere kennisniveau rond de witblauwen in België. 'Alleen al

veehouder. 'Nu houden we ze veeleer hobbymatig. Vroeger hebben we er een tijd 160 tot 170 gehad.' Jaarlijks telt het bedrijf nog 13 tot 14 kalvingen. 'Dat hangt vooral af van het aantal vaarzen. Vorig jaar hadden we bijvoorbeeld veel vrouwelijke kalveren. Dit jaar zijn het

is, na twee jaar krijg je er geld voor. Daar moet je uiteindelijk ook naar toe werken.'

In zijn fokbeleid probeert Van Mierlo goed de economische kant in de gaten te houden. 'Ik wil een koe fokken om boer mee te blijven', verduidelijkt hij zijn visie. 'Daarom probeer ik dieren te fokken met goed beenwerk die veel kilogrammen maken. Het moet vee zijn waar ik de slachter ook tevreden mee stel. Die hebben graag veel kilo's want hun kosten zijn erg hoog. Als ze met zwaardere dieren er een paar minder per jaar hoeven te slachten, dan ligt hun rendement meteen een stuk hoger.' Ontwikkeling in de hoogte en de breedte vormen samen met het beenwerk de pijlers van de fokkerij. 'Wanneer je een stier neemt met een goede rug, dan ben je een heel eind op weg. Die geven al snel veel kilo's en vallen nooit tegen.'

Benen zijn in het fokdoel bij Van Mierlo minstens even belangrijk. 'Als je stieren gaat selecteren met een goede levensduur, dan heb je er meestal wat met goede benen.' Ook in de huisvesting houdt deze witblauwfokker daar voldoende rekening mee. 'Volledig op potstal is vergif voor witblauw. Wanneer ik jureer op bepaalde keuringen kan ik meteen aan de

Met elf jaar en acht kalvingen is Hilda (v. Napolitain de My) een toonbeeld van levensduur

Saskia (v. Seduisant), een weerspiegeling van de fokkerijgedachte

